

РЕШЕНИЕ

№ 6207

гр. София, 26.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав,
в публично заседание на 11.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **6674** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 107 ал. 3, вр.чл. 156 и сл. ДОПК.

Образувано по жалба на Б. И. П. с ЕГН: [ЕГН], чрез повереника си адв. К. ЕЛЮАРОВ Г. - САК, със служебен адрес [населено място], СО, [улица], ляво крило, ет. 4, ап. 15, против Акт за установяване на задължение по декларация по чл. 107, ал. 3 от ДОПК № ДИС21-ГР94-281(4)/20.01.22 г., издаден от Д. Х., на длъжност „старши експерт“ в отдел „Общински приходи-Искър“ на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община, потвърден с Решение № СФД22-РД28-128/01.04.22 г. на Директора на Дирекция „Общински приходи“ при Столична община, с който на жалбоподателката е определен Данък недвижим имот в размер на 169,92 лева и лихви в размер на 36,24 лева. Такса битови отпадъци в размер на 144,99 лева и лихви в размер на 31,41 лева, за периода 2016 г.-2021 г., които са заплатени и задълженията за тези данъчни сборове са в размер на 0,00 лева.

С жалбата се иска Акт за установяване на задължение по декларация по чл. 107, ал. 3 от ДОПК № ДИС21-ГР94-281(4)/20.01.22 г. и Решение № СФД22-РД28-128/01.04.22 г. да бъдат отменени като незаконосъобразни, неправилни, издадени при нарушение на процесуалните правила и материалния закон. Претендират се направените по делото разноски.

В съдебно заседание жалбоподателката Б. И. П., чрез адв. К. ЕЛЮАРОВ Г., редовно призован, не се явява, представлява се от адв. Г.. Адв.Г. моли съдът да постанови

решение, с което да отмени процесния акт като неправилен и незаконосъобразен.

Ответникът Директора на Дирекция „Общински приходи“ при Столична община, редовно призван, не изпраща представител.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Съдът, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Процесния Акт за установяване на задължение по декларация по чл. 107, ал. 3 от ДОПК № ДИС21-ГР94-281(4)/20.01.22 г. е издаден на основании чл. 107, ал. 3 от ДОПК. В хода на административната процедура по неговото издаване е установено следното:

Жалбоподателката е съсобственик на недвижим имот и построените в него три броя сгради, по силата на нотариален акт № 62. том I, рег. № 3146, дело № 51 от 2020 год. на нотариус Т. М. с рег. № 199, воден от НК, надлежно вписан в АВ/СВ [населено място], под акт № 105, том СИ, дело № 31486/2020 год.. вх. рег. № 41475 от 30.07.2020 год., издаден на основание чл. 587, ал. 2 от ГПК във вр. с чл. 79 от ЗС - Обстоятелствена проверка, находящ се в [населено място], район "Искър", [жк]', № 177А, който е нанесен в действащата КККР на [населено място], като имот с ПИ с идентификатор: 07106.1432.251 и сгради с идентификатори 07106.1432.251.1. 07106.1432.251.2, 07106.1432.251.3.

В установения от закона срок, съгласно разпоредбата на чл. 14 от ЗМДТ, декларирала новопридобитата собственост пред компетентната Дирекция "Общински Приходи", район "Искър". След изтичане на нормативно необходимото време за обработка на декларацията по чл. 14 от ЗМДТ от техническа служба СО, район "Искър", било подадено искане за издаване на данъчна оценка по реда на чл. 264, ал. 1 от ДОПК. При справка за дължими задължения за ДНИ и ТБО за текущата година, тъй като собствеността е придобита на 30.07.2020 год., установила, че дължи общо сумата на размер на 479.96 лева, за собствената и част от цитираните по-горе имоти.

След разговор на адвокатата й със служител на Дирекция "Общински Приходи", район "Искър" му било обяснено, че практиката на тази данъчна служба, в хипотезата на признаване право на собственост по силата на изтекла в полза на молителката придобивна давност по обстоятелствена проверка, облагат данъчно задължените лица, титуляри на субективни права, със задължения за ДНИ и ТБО пет години назад, независимо от обстоятелството, че се касае за новопридобити недвижими имоти - занаяпред и откриване на нова партия. Аргумент в подкрепа на тази теза, било изтъкнато обстоятелството, че нотариусът ги е признал за собственици по силата на изтекла в тяхна полза придобивна давност, по силата на необезпокояваното им владение. И тъй като са владели имота, следвало да бъдат данъчно обложени за пет години, като платят ДНИ и ТБО, по силата на самото си владение, като не е посочена правна норма за това.

С жалба с рег. № ДИС21-ГР94-279(7)/02.02.2022 г., Б. И. П. обжалвала по административен ред Акт за установяване на задължение по декларация (АУЗД) по чл. 107, ал. 3 от ДОПК № ДИС21-ГР94-281(4)/20.01.2022 г. АО приел, че изложените в жалбата твърдения следва да бъдат оставени без уважение, тъй като административния орган правилно и мотивирано се е обосновал относно начислените задължения в акта и в тази връзка потвърдил Акт за установяване на задължение по

декларация по чл. 107, ал. 3 от ДОПК №ДИС21-ГР94-281 (4)/20.01.2022 г., издаден от издаден от Д. Х., на длъжност „старши инспектор“ в отдел „Общински приходи - Искър“ на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община.

По делото е приобщена административната преписка по издаване на оспорения административен акт.

Предвид установеното от фактическа страна, съдът формира следните правни изводи:

Решение № СФД22-РД28-128/01.04.22 г. на Директора на Дирекция „Общински приходи“ при Столична община е връчено на жалбоподателката по надлежния ред. Жалбата е подадена от надлежната страна, в срока по чл. 156 от ДОПК и след изчерпване възможността за обжалване по административен ред пред Директора на Дирекция „Общински приходи“ при Столична община, поради което същата се явява ДОПУСТИМА за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните съображения:

По валидността на акта:

Съгласно чл. 4, ал. 1 ЗМДТ, установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се извършват от служители на общинската администрация по реда на ДОПК, като обжалването на свързаните с тях актове се извършва по същия ред. В производствата по ал. 1 служителите на общинската администрация имат правата и задълженията на органи по приходите, а в производствата по обезпечаване на данъчните задължения - на публични изпълнители (чл. 4, ал. 3 ЗМДТ). Служителите се определят със заповед на кмета на общината (чл. 4, ал. 4 ЗМДТ). Съгласно чл. 4, ал. 5 ЗМДТ, Кметът на общината упражнява правомощията на решаващ орган по чл. 152, ал. 2 ДОПК, а ръководителят на звеното за местни приходи в съответната община на териториален директор на НАП.

При извършване на служебна проверка по чл. 160, ал. 2 ДОПК, съдът констатира, че АУЗД е издаден от компетентен орган от общинската администрация по смисъла на чл. 4, ал. 3 и ал. 4 ЗМДТ, във връзка с чл. 1 ЗМДТ. Лицето, издало АУЗД е служител на общинската администрация, в отдел „Общински приходи - Искър“ на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община и притежава правомощията на орган по приходите. Предвид така установеното, оспорения АУЗД е издаден от териториално и материално компетентен орган.

АУЗД е издаден в изискуемата форма и има съдържание, в което са изложени фактическите и правни основания за издаването му. Проведено е производство по реда на чл. 107, ал. 3 ДОПК, което е завършило с издаването на предвидения акт. Съгласно разпоредбата на чл. 107, ал. 4 ДОПК, АУЗД може да се обжалва в 14-дневен срок от получаването му пред директора на съответната териториална дирекция. В конкретния случай решаващ орган по подадена жалба срещу АУЗД се явява ръководителят на звеното за местни приходи в съответната община, съгласно разпоредбата на чл. 4, ал. 5 ЗМДТ, с оглед на което Решение на Директора на Дирекция „Общински приходи“ при Столична община, е издадено от компетентен орган, а именно Директора на Дирекция "МД" при [община] гореизложеното съдът

счита, че обжалваният АУЗД, както и потвърждаващото го решение не страдат от пороци, водещи до тяхната нищожност.

По процесуалната и материалната законосъобразност на акта:

Жалбоподателят оспорва начислените задължения за ДНИ и ТБО за отминал период като посочва, че вината за неправилно определените данъци за съответните години е на администрацията. Твърди, че допълнително начислените задължения са определени в нарушение на материалния закон и същите са недължими.

Спорът между страните е по приложението на закона, като противоположните становища, поддържани от страните в производството са по въпроса за това дали за процесният имот е следвало да се начислят задължения за ДНИ и ТБО за минал период, чрез АУЗД и съответно за дължимостта на определените задължения, установени с оспорвания акт за д.п. 2016 г. - 2021 г.

Безспорно се установява от приложените по делото доказателства, че жалбоподателката е декларирала притежавания от нея имот с партиден № 7206Н130791, представляващ земи и сгради, находящ се в [населено място], район „Искър“, [жк]177А, земя 576 кв. м. и 3 бр. обекти разположени в нея със следното описание: жилищна сграда 43 кв. м., селскостопански обект 70 кв. м. и селскостопански обект 72 кв. м., с декларация по чл. 14 ЗМДТ. Безспорно е и обстоятелството, че декларацията е била приета от общинската администрация. Не се спори между страните, че определените задължения за ДНИ и ТБО са били погасявани в срок.

По силата на чл. 11, ал. 1 от ЗМДТ данъчнозадължени лица са собствениците на облагаеми с данък недвижими имоти, а на основание чл. 11, ал. 3 от същия закон при уредено вещно право на ползване данъчно задължен е ползвателят.

С учредяването на право на ползване собственикът на недвижимия имот доброволно се отказва от използването на своя имот и го предоставя на друго лице посредством правна сделка. От всички вещни права върху чужда вещь правото на ползване е най-широко по своя обхват и е това вещно право, което в най-голяма степен ограничава правото на собственост. Правната уредба на правото на ползване се съдържа в чл. 56-62 от Закона за собствеността (ЗС).

Правото на ползване включва в себе си три основни права:

1. право на владение – правото на ползвателя на фактическа власт над имота, което кореспондира със задължението на всички други лица да се въздържат от действия спрямо ползвания имот, които биха попречили на ползвателя да упражнява правата си;
2. правото имотът да се използва съгласно неговото предназначение;
3. правото да се получават добиви (плодове) от имота, без той да се променя съществено (чл. 56, ал. 1 от ЗС).

Учредяването на право на ползване върху чужд недвижим имот е от сделките, за чиято действителност законът изисква особена форма – най-строгата форма, позната в нашето право – нотариален акт. Изискването е регламентирано в чл. 18 от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД), според който договорите за прехвърляне на

собственост или за учредяване на други вещни права върху недвижими имоти трябва да бъдат извършени с нотариален акт.

Страни в нотариалното производство са лицата, от чието име се иска извършване на нотариалното действие (учредител и ползвател).

Учредител на правото на ползване може да бъде собственикът на недвижимия имот, върху който се учредява правото на ползване, като учредяването на това вещно право обикновено се извършва чрез продажба или дарение, т.е. сделката може да бъде както възмездна (продажба), така и безвъзмездна (дарение), но тя е винаги формална. В тази връзка следва да се отбележи, че при липса на учредено вещно право на ползване не е приложима нормата на чл. 11, ал. 3 от ЗМДТ.

Освен това е необходимо да се има предвид, че съобразно разпоредбата на чл. 11, ал. 1 от ЗМДТ, предвиждаща, че данъчно задължени лица са собствениците на облагаеми с данък недвижими имоти, то без значение е начина на придобиване – чрез правна сделка, наследяване, придобивна давност и др.

По смисъла на чл. 77 от ЗС правото на собственост се придобива чрез правна сделка, по давност или по други начини, определени в закона.

Придобиването посредством прилагане института на придобивната давност е способ за придобиване на право на собственост и други вещни права върху чужда вещ, чрез фактическо упражняване на тези права в продължение на определен от закона срок от време, който съгласно чл. 79, ал. 1 от ЗС е 10 години – с непрекъснато владееие на недвижим имот и съгласно ал. 2 на същия член – 5 години, ако владееенето е добросъвестно.

По силата на чл. 587, ал. 1 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК), когато собственикът на имот няма документ за правото си, той може да се снабди с такъв, след като установи с надлежни писмени доказателства пред нотариуса своето право. Ако собственикът не разполага с такива доказателства или ако те не са достатъчни, нотариусът извършва обстоятелствена проверка за придобиване на собствеността по давност чрез разпит на трима свидетели, посочени от кмета на общината, района или кметството или от определено от него длъжностно лице, в чийто район се намира недвижимият имот (чл. 587, ал. 2 от ГПК). Въз основа на доказателствата по ал. 1 и 2 нотариусът се произнася с мотивирано постановление. Ако с него правото на собственост се признава, нотариусът издава на молителя нотариален акт за собственост върху недвижимия имот.

Постановеното от обстоятелствената проверка само констатира придобивната давност и възникването на правото на собственост на владелеца. С констативния нотариален акт се признава правото на собственост, а не се придобива. С него се произвежда само правния извод на нотариуса, че лицето е собственик.

Следователно, за имоти, придобити по давност, данъчно задължено по реда на чл. 11, ал. 1 от ЗМДТ е лицето, придобило имота посредством давностно владение.

Въпросът по отношение на момента на придобиване на имота изисква коментар относно прилагането на хипотезите на ЗС и ГПК, както и съобразяване с Тълкувателно решение № 4/2012 г. на ВКС.

Разпоредбата на чл. 109, ал. 1 от ДОПК урежда петгодишния срок за установяване на данъчни задължения за минал период. Неправилно и незаконосъобразно обаче административния орган поддържа становище, базирано на факта, че след като собствеността върху недвижимия имот е придобита по обстоятелствена проверка по реда на чл. 587 от ГПК, изискваща непрекъснато владение върху процесните имоти в продължение на пет години при добросъвестно владение и десет години при недобросъвестно такова, арг. чл. 79 от ЗС, това означава, че същата попада в хипотезата на чл. 11 от ЗМДТ, задължение за ДНИ и ТБО, досежно имота, и за периода до издаване на констативния нотариален акт, което е неправилно.

Съгласно императивната разпоредбата на чл. 11, ал. 1 от ЗМДТ, Данъчно задължени лица са собствениците на облагаеми с данък недвижими имоти. В тази връзка, при придобиване на вещни права на собственост върху недвижим имот, данъчно задължените лица са длъжни в законоустановения да подадат декларация до компетентната приходна администрация. Никъде в закона, обаче няма задължение, субекти, които изрично не са признати за носители на вещни права на собственост да декларират юридическият факт на владението. Още по - малко същото да бъде предмет на данъчно облагане за минал период от време. В тази връзка изводите на административния орган са погрешни, а оттам и решението по съществото си е неправилно, и незаконосъобразно.

Действително, с нотариален акт по обстоятелствена проверка само се констатира собствеността върху имота, но констатациите на нотариуса в тази насока са направени към дата на издаване на Постановлението по чл. 587, ал. 3 от ГПК и на документа за собственост - в случая 30.07.2020 год. Т.е., цитираният констативен нотариален акт удостоверява, че жалбоподателката е собственик на процесните имоти към посочената дата, но не и към по - ранен момент. Съгласно чл. 77 от ЗС, един от начините на придобиване на правото на собственост, е по давност. Безспорно, предпоставка за това е непрекъснатото владение върху имотите в сроковете указани от законодателя в чл. 79 от ЗС. Тук следва да се отбележи, че ЗС влага различен смисъл в понятията владелец и собственик на имотите. Независимо от възникването на основанията за придобиване на имота по давност, до съставянето на констативния нотариален акт, лицата се явяват единствено владелци на имотите. Като собственици на същите се те се легитимират едва със съставянето на констативен нотариален акт за придобиване на недвижими имоти по давност. Съществен материалноправен и процесуален пропуск на ответника се явява фактът, че административния орган неправилно прилага разпоредбата на чл. 11 от ЗМДТ. Цитираната правна норма визира собствениците на недвижими имоти, не и владелците, каквито са лицата до съставяне на констативния нотариален акт. Недопустимо се явява разширително тълкуване на цитираната по - горе правна норма при определяне на адресата на данъчното задължение, което обуславя материалната незаконосъобразност.

С оглед на горното съдът намира, че обжалваният АУЗД е незаконосъобразен,

поради което същият следва да бъде отменен.

При този изход на спора направеното искане от жалбоподателя за присъждане на сторените по делото разноски, предвид и разпоредбата на чл. 161, ал. 1 ДОПК, съдът намира за основателно. В хода на съдебното производство жалбоподателят е направил действителни разноски в размер на 10 лева за образуване на производство, а доказателства за заплатено адвокатско възнаграждение липсват.

Така мотивиран и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд –София град

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Б. И. П. с ЕГН: [ЕГН], чрез повереника си адв. К. ЕЛЮАРОВ Г. - САК, със служебен адрес [населено място], СО, [улица], ляво крило, ет. 4, ап. 15, Акт за установяване на задължение по декларация по чл. 107, ал. 3 от ДОПК № ДИС21-ГР94-281(4)/20.01.22 г., издаден от Д. Х., на длъжност „старши експерт“ в отдел „Общински приходи-Искър“ на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община и потвърждаващото го Решение № СФД22-РД28-128/01.04.22 г. на Директора на Дирекция „Общински приходи“ при Столична община, с който на жалбоподателката е определен Данък недвижим имот в размер на 169,92 лева и лихви в размер на 36,24 лева. Такса битови отпадъци в размер на 144,99 лева и лихви в размер на 31,41 лева, за периода 2016 г.-2021 г., които са заплатени и задълженията за тези данъчни сборове са в размер на 0,00 лева.

ОСЪЖДА Директора на Дирекция „Общински приходи“ при Столична община, да заплати на Б. И. П. с ЕГН: [ЕГН], сумата в размер на 10 /десет/ лева, представляваща направени по делото разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на РБългария в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Административен съдия: